ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,, ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τοῦ τάφου ἀνεφέρετο συχνὰ ὁ ἀστερισμὸς τῆς Μικρᾶς Ἄρκτου. Ὁ αὐτὸς ἀστερισμὸς ἀνεφέρετο καὶ εἰς τὸ Μαγικὸ Κιβώτιο. Εἴχαμε πολλάκις παρατηρήσει τὰ μικρὰ διαφανῆ στίγματα εἰς τὴν πέτρα τοῦ Κιβωτίου. Ἐπίσης τὰ ἱερογλυφικὰ ἀνέφεραν ὅτι τὸ κόσμημα προήρχετο ἀπὸ τὴν καρδιὰ ἑνὸς ἀερολίθου, καθὼς καὶ ἡ πέτρα τοῦ κιβωτίου. Ὑπέθεσα, πῶς ὁ ἀστερισμὸς αὐτὸς θὰ εἶχε κάποια ἐπίδρασι ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κιβωτίου. Ἄνοιξα τὸ παράθυρο. Ἡ Μικρὰ Ἄρκτος ἔλαμπε ἀκριβῶς ἀπέναντί μου. Ἐτοποθέτησα τὸ τραπέζι μὲ τὸ κιβώτιο, μέσα στὸ φῶς ποὺ ἤρχετο ἀπὸ τὰ ἄστρα. Ἀμέσως τὸ κιβώτιο ἄρχισε νὰ λάμπῃ, ὅπως εἴδατε πρὸ ὀλίγου, ὅτε ἔλαμπε μὲ τὰ ἠλεκτρικά, ἀλλὰ περισσότερο λαμπρὰ ἀκόμη. Περίμενα ἐκεῖ ἕως ὅτου ἐξημέρωσε. Τότε ἔκλεισα τὰ παράθυρα καὶ ἄναψα τὶς λάμπες, ποὺ συνείθιζα νὰ μεταχειρίζομαι γιὰ τὰ πειράματά μου. Δὲν ἐννοῶ τὶ συμβαίνει. Εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι μέσα εἰς τὸν τάφο θὰ ὑπῆρχε κάτι, ποὺ ἔρριχνε φῶς εἰς τὸ κιβώτιο. Πρὸς ποῖον σκοπὸ ἀγνοῶ. Νομίζω πῶς συμβαίνει τοῦτο. Ἐπάνω εἰς τὸ πέτρινο τραπέζι εὑρήκαμε τὸ μαγικὸ κιβώτιο. Ἡ προεξοχές, ποὺ μᾶς ἔκαμαν τόση ἐντύπωσι θὰ ἀνταποκρίνονται μὲ τὰ ἄστρα τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Βασιλίσσης Τέρας. Ἀπ' ἐκεῖ προήρχοντο τὰ φῶτα ποὺ ἐφώτιζαν τὸ κιβώτιο.

— Ε ὑ ρ ῆ κ α! εἶπεν ἔξαφνα. Ὑπάρχουν βέβαια ἐκεῖ εἰδικὲς λάμπες!

— Ἀλλὰ πῶς νὰ εὕρωμε αὐτὲς τὶς λάμπες; ρώτησα. Ποῦ νὰ εἶναι; Ποῦ θὰ τὶς εὕρωμε; Πῶς;...

— Μὴν κάμετε τόσας ἐρωτήσεις συγχρόνως, μοῦ ἀπήντησε. Ἡ πρώτη ἐρώτησίς σας ἀρκεῖ. Ποῦ εἶναι αὐτὲς ἡ λάμπες; Θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀμέσως: Μ έ σ α σ τ ὸ ν τ ά φ ο!

— Εἰς τὸν τάφο; Γιατὶ τότε δὲν τὶς εὑρήκαμε, ἀφοῦ ἐψάξαμε παντοῦ σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμή; Δὲν ὑπῆρχε πλέον τίποτε ἄγνωστο γιὰ μᾶς τὴν ἡμέρα ποὺ φύγαμε ἀπὸ ἐκεῖ μέσα. Τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς νεκροὺς Ἄραβας.

Ἐνόσον μιλοῦσα ξετύλιγε ἐπάνω σ' ἕνα μεγάλο τραπέζι τὰ ἀντίγραφα τῶν ἐπιγραφῶν, ποὺ εἴχαμε ἀντιγράψει ἐκεῖ.

— Θυμᾶσθε, μοῦ εἶπε, ὅτι ἐξεπλάγημεν, ὅταν εἴδαμε ὅτι μέσα στὸν τάφον δὲν ὑπῆρχε κρυψῶνας! Στοὺς κρυψῶνας αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι ἐσυνήθιζαν νὰ τοποθετοῦν τοῦ κοσμήματα τοῦ νεκροῦ καθὼς καὶ τὰ ἔγγραφα των. Κάπου θὰ ὑπάρχῃ λοιπὸν αὐτὸς ὁ κρυψώνας. Ἐκεῖ ἴσως κρύπτονται ἡ λάμπες, ποὺ μας ἐνδιαφέρουν. Λοιπόν, Κορμπέκ, σοῦ ζητῶ μιὰ χάρι: Νὰ ἐπιστρέψῃς μόνος σου στὴν Αἴγυπτο. Νὰ ἐπισκεφθῆς, τὸν τάφο καὶ νὰ βρῇς τὸν κρυψῶνα. Κορμπέκ, θέλω νὰ μοῦ φέρῃς τὶς λάμπες!

— Καὶ ἂν δὲν ἀνακαλύψω τὶς λάμπες; ρώτησα.

Ἐμειδίασε μὲ μυστηριώδη τρόπο καὶ μοῦ εἶπε:

— Νὰ μὴν ἐπιστρέψῃς ἐδῶ ἂν δὲν τὶς ἀνακαλύψῃς.

— Πολὺ καλά! εἶπα.

Κατόπιν μοῦ ἔδειξε ἕνα μέρος τοῦ χάρτου:

— Ἐδιάβασα, εἶπε πάλι τὶς ὑπογραφὲς καὶ βρῆκα, ὅτι εἰς αὐτὴ τὴ γωνιὰ τοῦ τάφου εὑρίσκεται ἡ θέσις, ὅπου ὑπάρχουν τὰ σύμβολα τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Βασιλίσσης Τέρας. Ἐκεῖ θὰ εὑρίσκεται καὶ ὁ κρυψῶνας μὲ τὶς λάμπες. Ὅταν κατεβεῖς στὸν τάφο, παρατήρησε καλὰ αὐτὴ τὴ γωνία. Ἴσως ἐκεῖ ἀνοίγει μυστηριωδῶς καμμιὰ ὀπὴ, εἰς τὸν τοῖχο. Θὰ σοῦ ἔλθῃ ἐκεῖ ἡ ἔμπνευσις, ποὺ περιμένομε, Κορμπέκ.

Τὴν ἑπομένη ἑβδομάδα ἀνεχώρησα γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Βρῆκα μερικοὺς ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς συντρόφους μας, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀκολούθησαν. Ἄλλωστε δὲν ὑπῆρχε ἀνάγκη μεγάλης συνοδείας, διότι ὁ τόπος εὑρίσκετο εἰς περισσοτέραν ἀσφάλειαν.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀνέβηκα μόνος εἰς τὸν βράχο. Καὶ ἄλλοι ἐπισκέπται εἶχαν περάσει ἀπ' ἐκεῖ, καθὼς ἀντελήφθην. Ἀνησύχησα φρικτά, μήπως κανεὶς βέβηλος ἀνεκάλυψε τὸ κρυφὸ σημεῖον ποὺ ζητοῦσα.

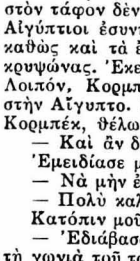

Ἡ ἀνησυχία μου δὲν ἦτο τυχαία. Ὅταν ἔφθασα εἰς τὸ δωμάτιο τῆς Μούμιας ἐζήτησα νὰ εὕρω τὸν κρυψῶνα. Καὶ πράγματι ἀκριβῶς εἰς τὴν ὡρισμένη θέσι ἀνεκάλυψα ἕνα συρτάρι κρυμμένο στὸν τοῖχο. Τὸ συρτάρι αὐτὸ ἦταν δυστυχῶς ἄδειο! Προχώρησα. Παραπέρα εἶδα ἕνα μικρὸ ἄστρο χρυσό, ποὺ ἐπίεσα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἄνοιγε κανένα ἄλλο συρτάρι. Τίποτε ὅμως...

Ἡ πέτρα ἡ ὁποία ἔδειχνε τὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ κρυψῶνος ἐκινήθη. Ἀμέσως τότε ἀνεκάλυψα καὶ ἕνα ἄλλο χρυσὸ ἄστρο. Τώρα ἐκεῖ ἦταν ἄλλα πέντε. Ἦταν ὁ ἀστερισμὸς μὲ τὰ ἑφτὰ ἄστρα, ἐργασμένα μὲ παλαιὸ χρυσάφι. Ἐπίεσα τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου ἄνευ ἀποτελέσματος. Τότε μοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα ὅτι τὰ ἑφτὰ ἄστρα θὰ ἐπιέζοντο συγχρόνως ἀπὸ ἕνα χέρι μὲ ἑφτὰ δάκτυλα. Μεταχειρίσθηκα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὰ δυὸ χέρια μου καὶ κατόρθωσα νὰ ἀνοίξω τὸν κρυψῶνα. Τότε μὲ ἕνα δυνατὸ κρότο πετάχθηκε ἀπὸ μέσα ἕνα μικρὸ μετάλλινο ἄγαλμα καὶ ἡ πέτρα ἐπῆγε στὴ θέσι της καὶ ἔκλεισε μὲ πάταγο. Ἡ θέα τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἀγάλματος, μὲ ἔτρόμαξε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔμοιαζε μὲ τὸν ἀπαίσιο φύλακα τοῦ Βασιλέως Σαουρὶν Ἴμπυ, τὸν ἱδρυτὴ τῶν Πυραμίδων, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τὴν Μεγάλην Πυραμίδα γιὰ νὰ φυλάῃ τοὺς θησαυρούς. Ἦταν ἕνα ὁμοίωμά του ἀπὸ μάρμαρο, μὲ τὸ ἀκόντιο στὰ χέρια καὶ ἕνα φεῖδι στὸ κεφάλι.

Σκέφθηκα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παίζω μὲ τὸ ἄγαλμα αὐτό. Παρετήρησα ὅτι κατὰ γῆς ἦταν πεσμένα χώματα, σὰν νὰ εἶχε χτυπήσει κανεὶς τὸν τοῖχο μὲ σφυρί. Νὰ τὶ εἶχε συμβεῖ. Εἶχαν ἐπιχειρήσει νὰ κλέψουν τὸν τάφο. Ὁ κλέπτης, ἐπιτηδειότερος ἀπὸ μᾶς, ὑποπτεύθηκε ὅτι ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνα κρυφὸ συρτάρι, καὶ προσεπάθησε νὰ τὸ βρῇ. Τὸ εὗρῆκε κατὰ τύχη.

Ἐπίεσα τὸ ἕνα ἄστρο. Εὐθὺς ἄνοιξε γιὰ δεύτερη φορά. Τὸ κρυμμένο ἄγαλμα πετάχθηκε πάλι. Ὕστερα ἐξηφανίσθη. Τότε ὑπέθεσα ὅτι μποροῦσα νὰ πιέσω τὰ ἑφτὰ ἄστρα χωρὶς φόβον. Αὐτὸ ἔπραξα. Ἡ πέτρα κατρακύλησε πρὸς τὰ πίσω.

Ἐπανέλαβα πολλὲς φορὲς τὸ αὐτὸ πείραμα μὲ τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Ἤθελα νὰ παρατηρήσω τὸν μηχανισμὸ αὐτοῦ τοῦ κινητοῦ ἀγάλματος, ποὺ εἶχε διαβολικὴ εὐκινησία Δὲν ἦτο ὅμως δυνατὸν νὰ γίνῃ αὐτὸ χωρὶς τ' ἀπαιτούμενα ἐργαλεῖα. Ἔπρεπε νὰ σπάσω ἕνα μεγάλο κομμάτι τοῦ βράχου, γιὰ νὰ ἐξετάσω τὰ καθέκαστα. Μιὰ μέρα ἐλπίζω νὰ ἐπιστρέψω ἐκεῖ μὲ ὅλα τὰ ἐφόδια καὶ νὰ τὸ ἐπιχειρήσω. Συνήθως ἡ εἴσοδος τῶν κρυψώνων εἶνε τόση ὥστε μόλις μπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ τὸ χέρι του. Ἐννόησα ὅτι ἂν ὑπῆρχαν ἐκεῖ ἡ λάμπες δὲν θὰ ἦταν μεγάλου σχήματος. Δὲν ὑπῆρχε ὅμως ἀμφιβολία ὅτι αὐτὲς οἱ λάμπες θὰ ὑπῆρχαν. Πῶς τὶς εἶχαν πάρει ἀπ' ἐκεῖ. Πότε; Ἴσως πρὸ πολλοῦ καιροῦ. Ποῦ νὰ τὶς ἀνακαλύψω; Ἐπὶ τρία χρόνια μετεβλήθην εἰς περιπλανώμενον Ἰουδαῖον. Ζητοῦσα παντοῦ αὐτὲς τὶς λάμπες καὶ δὲν τὶς εὕρισκα πουθενά! Ἐννοιωσα χίλιες ἀπογοητεύσεις καὶ ἤλθαν στιγμὲς ποὺ ἀπελπίσθηκα ἀληθινά. Ἀλλὰ ἐπέμεινα. Ἐπὶ τέλους, πρὸ δύο μηνῶν ἔμαθα ὅτι εἰς τὴν Μοσούλην ὑπῆρχε ἕνας διάσημος ἀρχαιοκάπηλος, ποὺ κατεῖχε σπάνιες ἀρχαιότητες, μεταξὺ δὲ αὐτῶν μεγάλη συλλογὴ ἀπὸ παλαιὲς λάμπες. Ἔσπευσα ἐκεῖ καὶ ἐζήτησα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴ συλλογή. Ἐπέρασα μιὰ ὁλόκληρη μέρα στὸ μαγαζί του. Μέσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀρχαίων ἀντικειμένων ἀνεκάλυψα ἑφτὰ λάμπες ὁμοιόμορφες, καταστόλιστες ἀπὸ ρουμπίνια. Κάθε μιὰ εἶχε χαραγμένο ἕνα σκαραβαῖο καὶ τὸν ἀστερισμὸ τῆς Μικρᾶς Ἄρκτου. Ἦταν αὐτές! Προσποιήθηκα τὸν ἀδιάφορο καὶ ἔκρυψα ἐπιμελῶς τὴν μεγάλη συγκίνησί μου. Ἐπὶ τέλους ἔπειτα ἀπὸ τόσους κόπους ἔφθανα στὸ σκοπό μου. Δὲν ξέρω καὶ ἐγὼ πῶς κρατήθηκα! Ἀγόρασα πολλὰ ἀντικείμενα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὶς πολύτιμες λάμπες. Ὁ ἔμπορος παρεπονεῖτο ὅτι ἀδειασα τὸ μαγαζί του καὶ δὲν τοῦ ἔμενε τίποτε γιὰ πούλημα. Βεβαίως θὰ τραβοῦσε τὰ μαλλιά του ἂν ἤξερε σὲ ποιὰ τιμὴ μποροῦσε νὰ πουλήσῃ τὶς λάμπες, γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ ἐδίναμε ὁλόκληρη περιουσία καὶ τὶς ὁποῖες μοῦ πούλησε σὲ λογικὴ τιμή!...

Ἔφυγα μὲ τὰ ἀγορασθέντα ἀντικείμενα καὶ ἐπέστρεψα στὴν Ἀγγλία. Τὸ φορτίο μου ἦταν τόσο πολύτιμο, ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ διακινδυνεύσω οὔτε μιὰ μέρα! Ἔφθασα εἰς τὸ Λονδῖνον μὲ τὶς λάμπες καὶ μερικοὺς παπύρους, ποὺ εὑρῆκα εἰς τὸ ταξεῖδι μου. Τὰ ἐπίλοιπα πράγματα ἔρχονται ταχυδρομικῶς

Τώρα, κύριε Ρός, τὰ ξέρετε ὅλα. Ἀφίνω εἰς τὴ διάκρισί σας ὅσα σᾶς εἶπα. Μπορεῖτε νὰ ἀνακοινώσετε τὰ συμβάντα εἰς τὴν Μὶς Τρελόνυ, ἂν τὸ νομίζετε χρήσιμο».

Μόλις ἐτελείωσε τὴ φράσι του ἀκούσθηκε μιὰ διαυγής, δροσερὰ φωνή:

— Τὶ συμβαίνει μὲ τὴν Μὶς Τρελόνυ; Εἶνε ἐδῶ.

Ἐγυρίσαμε τὸ κεφάλι, ἔκπληκτοι. Καὶ κυτταχθήκαμε. Ἡ Μὶς Τρελόνυ στεκόταν κοντὰ στὴν πόρτα. Δὲν ξέρω ἂν ἦταν ἐκεῖ πρὸ πολλῆς ὥρας καὶ ἂν εἶχε ἀκούσει τὴν ὁμιλία μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ὁ κ. Τρελόνυ συνέρχεται.

Τὰ πρῶτα ἀπροσδόκητα λόγια πάντοτε ξαφνιάζουν ἐκεῖνον ποὺ τ' ἀκούει· ὅταν ὅμως περάσῃ ἡ πρώτη ἔκπληξις, συνέρχεται, καὶ μπορεῖ νὰ κρίνῃ σωστά. Ἔτσι ἔγεινε καὶ τώρα, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι. Μόλις πέρασε ἡ πρώτη μου ἔκπληξις, δὲν μποροῦσα πειὰ ν' ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν ἁπλῆ καὶ εἰλικρινῆ περιέργεια τῆς Μαργαρίτας ποὺ μὲ ρωτοῦσε:

— Τὶ ἐλέγατε σεῖς οἱ δυὸ ὅλη αὐτὴν τὴν ὥρα, κύριε Ρός; Ὁ κ. Κορμπὲκ νομίζω θὰ σᾶς διηγεῖτο τὶς περιπέτειές του, στὸ ταξεῖδι αὐτὸ ποὺ ἔκανε στὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ βρῇ τὶς λάμπες. Θὰ μοῦ τὰ πῆτε καὶ μένα καμμιὰ μέρα, δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε Κορμπέκ; Ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ γίνῃ καλὰ ὁ καϋμένος ὁ μπαμπᾶς. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ θέλῃ νὰ μοῦ πῇ γιὰ ὅλ' αὐτὰ ὁ ἴδιος· ἢ τουλάχιστο θὰ θέλῃ νὰ εἶνε κι' αὐτὸς παρὼν ὅταν τ' ἀκούω.

Κύτταξε πρῶτα τὸν ἕνα κι' ἔπειτα τὸν ἄλλον.

(Ἀκολουθεῖ)